

BUKVICE

5

Osnovna šola bratov Polančičev
Maribor

BUKVICE

5

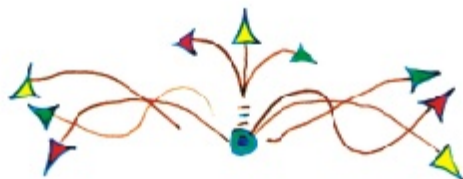
**ZBORNİK LITERARNIH, LIKOVNIH IN
GLASBENIH IZDELKOV
UČENCEV OŠ BRATOV POLANČIČEV
MARIBOR**

SAMOZALOŽBA
Maribor 2006

Zdravljica

iné naj vsi moródi,
 ki hrepené dočakat dam,
 ko, kadar sonca hodi,
 prepir iz sveta bo pregnan,
 ko rojak
 prost bo vsak,
 ne vrag, le sosed bo mejak!

Luka Čelofiga, 8. c: Likovna interpretacija (Iluminacija 7. kitice Prešernove Zdravljice)

Z velikim veseljem sem ponovno vzel v roke prispevke, ki so izbrani za objavo v BUKVICAH. Skrbno sem pregledal vsak prispevek. Ob vsakem delu poskušam izluščiti sporočilo avtorja. Letos sem lahko prebral zapise o sanjski šoli, o mislih, ki osrečujejo posameznika in kaj sanjajo naši osnovnošolci. Ob vsakoletni izdaji zbornika izdelkov učencev naše šole sem zelo ponosen, da imamo na šoli toliko kvalitetnih mladih avtorjev. Prispevki so mi zelo všeč. S takim tiskanim delom bogatimo šolsko dejavnost in tudi našo šolsko zgodovino za bodoče rodove.

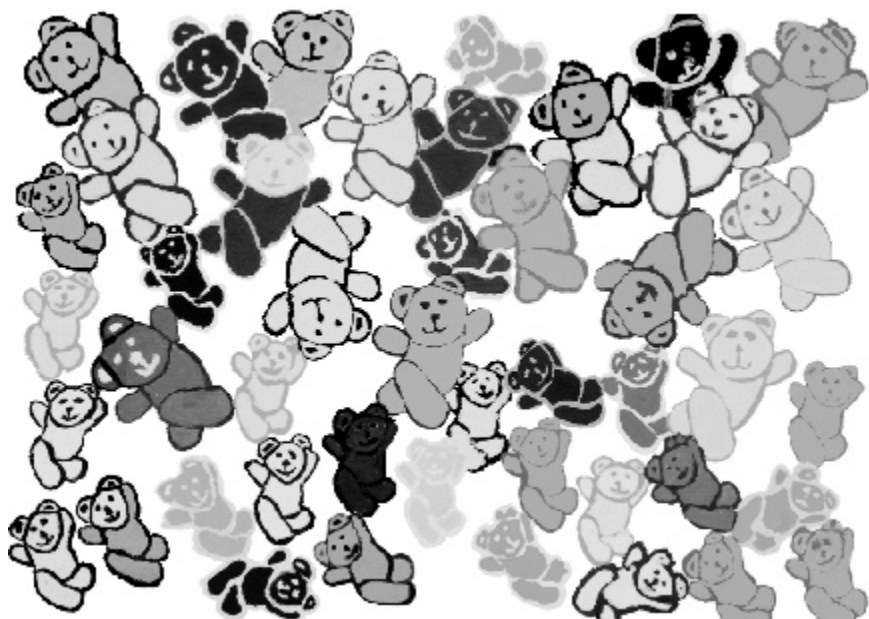
Ob prebiranju letošnjih BUKVIC sem se spomnil citata, ki sem ga prebral pred leti:

"Menda je jasno, da nikoli ne bi odkrili nasprotja, kaj je dobro in kaj slabo, če ne bi imeli želja."

BERTRAND RUSSELL

Vsem avtorjem in bralcem BUKVIC želim ob prebiranju zbornika veliko želja!

Mladen Tancer

Lucija Brezočnik, 8. b: Igrače (tempera)

ŽELJE SO ...

Lina Pajnik, 8. a

OSREČUJE ME MISEL

Osrečuje me misel, DA NISI Falot.
 Osrečuje me misel, DA NISI Razočaran.
 Osrečuje me misel, DA NISI Aroganten.
 Osrečuje me misel, DA NISI Nesrečen.
 Osrečuje me misel, DA NISI Čvekar.
 Osrečuje me misel, DA NISI Egoist.

Osrečuje me misel, DA SI Presrečen.
 Osrečuje me misel, DA SI Radosten.
 Osrečuje me misel, DA SI Eleganten.
 Osrečuje me misel, DA SI Šarmanten.
 Osrečuje me misel, DA SI Energičen.
 Osrečuje me misel, DA SI Redoljuben.
 Osrečuje me misel, DA SI Emocionalen.
 Osrečuje me misel, DA SI Nagajiv.

Tina Komočar, 8. a: Knjižno kazalo

NEKAJ, KAR SI ZELO ŽELIŠ. TO SI MORAŠ TAKO MOČNO, ZELO ŽELETI, DA
 POTEM TO TUDI DOBIŠ. KUŽKA, SEVEDA. JAZ SI GA ZELO ŽELIM. GOTOVO GA
 BOM DOBILA. PSIČKI BO IME PIKICA.

Aja Breclj Kolar, 2. a

Linda Paluc, 7. b

ČE BI V SANJE LAHKO SKOČILA

Če bi v sanje lahko skočila, se ponovno bi rodila,
če bi v sanje lahko skočila, tam svoj svet bi zgradila,
če bi v sanje lahko skočila, kdo ve, kaj bi naredila.

Če je le mogoče, da se s sanjami v resničen svet povežem,
če je le mogoče, da te vrvi ne prerežem,
če je le mogoče, kdo ve, kaj bi naredila,
da bi ljudi, ki so tega vredni, osrečila.

Mogoče pa je le to, da vsi v to verjamemo ...

... in nekoč tudi sanjamo ...

Domen Prešern, 8. c: Rastlinski ornament, vzorec (linorez)

ŽELIM SI ODITI V ČAROBNO DEŽELO ZA SEDMIMI GORAMI. TAM BI BIL
ZABAVIŠČNI PARK IN VELIKO OTROK.

Elena Likar, 2. a

Katja Čuš, 9. a

ŽIVI POŠTENO, NE GOLJUFAJ!
(glosa)

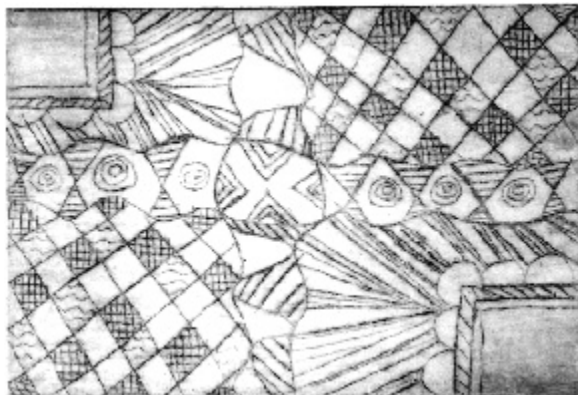
Mogočen car, ker imaš denar,
sam hitro boš ostal,
živi pošteno, ne goljufaj,
vzemi si čas za duhovne stvari!

Če imaš denar,
imaš praktično vse.
Tako misli večina ljudi.
Včasih to drži,
ne pa vedno.
Res imaš lep
avto, hišo,
psa, jadrnico
in po eni strani si res
mogočen car, ker imaš denar.

Če imaš denar, to pomeni,
da imaš tudi veliko
prijateljev.
Ampak to niso tvoji
resnični prijatelji,
temveč lažni,
ki jim je mar samo
za tvoj denar,
na koncu z malo denarja
sam hitro boš ostal.

Če imaš manj denarja,
si kljub vsemu
lahko srečen,
ker tudi
brez njega
lepo živiš.
Imej ga toliko,
kolikor delaš, garaš
in si ga zaslužiš. Zato-
živi pošteno, ne goljufaj.

Kolikokrat se vprašaš:
»Je to res to, kar si želim?«
Ali si srečen, zdrav?
Preživiš dovolj časa
s svojo družino?
Imaš prijatelje prave?
Mogoče se pogosto to sprašuješ,
ampak ali si res iskren?
Svetujem ti:
vzemi si čas za duhovne stvari!

Lana Praček, 9. b: Vzorec (suha igla - globinski tisk)

Kristijan Skok, 7. a

MOJE ŽELJE, MOJE SANJE

Ko bom velik, bom kenguru je naslov filma, ki sem ga gledal pred kratkim. Mladi ljudje, starejši od mene, so preživljali dneve kar tja v en dan. Skoraj vseeno jim je bilo, kaj se z njimi dogaja, čeprav so pričakovali in upali, da se jim bo nekega dne zgodilo nekaj imenitnega, velikega in lepega, kar bo spremenilo njihovo duševno otopenost. Ničesar niso naredili, da bi se rešili tega groznega čakanja in umiranja.

Srečen sem zato, ker sam še nisem stopil v tak svet. V meni je toliko lepih spominov na otroštvo, starše, prijatelje in sošolce. Na prve tegobe v šoli, na naloge in majhne uspehe, ki me še grejejo. Spominjam se veselja med prazniki in počitnicami, čeprav sem bil včasih bolan. Kot dragocenost hranim igrače in knjige, ki sem jih dobil za darila ob rojstnih dnevih in praznikih. Prav zaradi teh spominov ne sprejemam take pustote sveta in želim zase in za vse druge lepši svet.

Zdaj, ko se vedno hitreje približujem svetu odraslih, je včasih težko. Rad bi bil majhen, a hkrati nočem biti. Težko prenašam telesne spremembe, svojo nerodnost, barvo glasu, puh pod nosom, rdečico in nenadne zadrege.

Ne maram za Majo iz sosednjega bloka, a se mi zdi vseeno lepa, ko se smeji in pripoveduje, kaj dela in bere in kako se zabava. Zadnjič smo bili ona, Jakob in jaz skupaj v kinu in na kokakoli. Povedala je, da ne bo manekenka, kot tista iz filma. To je OK. Tega ne bi želel, saj je je škoda in imam drugačno predstavo o njej. Želi biti raziskovalna novinarka in potovati. Na skrivaj sem že pomislil, da bi bilo fino, če bi to bil tudi jaz. Toda ne, to misel sem takoj zradiral, ko sva se sporekla zaradi neke pesmi, ki se mi zdi ful neumna, ona pa jo je kar naprej lajnala. Jaka se je smejal in me zafrkaval. »Uf,« sem bleknil, ko sva z Majo naslednji dan šla del poti skupaj v šolo in je ona prebrala neumen grafit. Opravičil sem se, ker sem mi je zazdelo, da sem jo prizadel. Poslovila sva se molče. Ona se je neodločno smehljala. Potem sem mislil nanjo.

Želim biti srečen in sanjam srečno prihodnost. Verjamem vanjo in rišem svojo posebno zgodbo, v kateri imajo prostor starši, prijatelji in mogoče celo Maja. Želim se naučiti veliko pomembnih stvari, delati tisto, kar me bo veselilo in kar bom najboljše znal. Nekoč sem želel biti veterinar, nato sodnik in prevajalec. Kaj bom, še ne vem zagotovo. Sklenil pa sem, da ne bom

takšen kot mladi v filmu, saj sem spoznal, kako pomembno je sanjati in imeti cilje že v otroštvu ter kasneje v življenju. Če jih imaš, jih udejanjaš in si srečen. Srečen si tudi, če imaš nekoga rad in ti ta to vrača. Pomembna je tudi pot do ciljev, čeprav ni vselej lahka, saj ravno to spreminja in izboljša značaj in notranjo moč. Življenje in duhovna rast nista nikomur podarjena, ampak se moramo zanj boriti. Pripravljen sem in želim iti po taki poti.

Urška Rauter, 9. c: Moj konjiček (ex libris)

Nina Golob Žvajker, 8. c

ČE BI ...

Če bi imela peruti, bi poletela ter veter vodil bi me preko morja in gora v širni svet.

Če bi imela krila ...

Če bi videla v prihodnost, bi našla razlog, zakaj je sploh vredno živeti.

Če bi videla v prihodnost ...

Če bi bila sončni žarek, bi grela trato in rože, ki potrebujejo sonce.

Če bi bila sončni žarek ...

Če bi čutila ljubezen do tebe, bi te objela in nikoli več izpustila.

Če bi le čutila ...

A sem le mlado dekle.

V mislih brez kril potujem preko planjav.

Z veseljem v srcu grejem ljudi okoli sebe.

Sem le dekle ...

Janja Milfelner, 9. a: Moj konjiček (suha igla)

Marino Hamer, 5. b /8: Keglj

Lucija Brezočnik, 8. b

MOJE ŽELJE, MOJE SANJE

Včasih, največkrat zvečer, ko sem sama in se spravljam spat, se zalotim, da mi misli uidejo v sanjarjenje o moji prihodnosti. Kaj bom počela, ko odrastem? Ali bom srečna? Kaj pa sploh je sreča? Odgovor ni preprost in za vsakogar enak. Jaz sem na primer srečna, ko dobim v šoli odlično oceno, mlajša sestra, ko do konca zloži sestavljanke, očka, ko pri raziskavah dobi dobre rezultate, dedek pa takrat, ko med sprehodom po gozdu občuduje naravo.

Ljudje se trudijo, da bi si ustvarili čim boljše življenje. Mnogi trdo delajo v svojih službah, da bi zaslužili čim več denarja. Vedo, da lahko ta denar porabijo na različne načine in upajo, da jim bo to olajšalo njihovo življenje, ga izboljšalo in jih morda celo osrečilo. Nekateri zbirajo denar, da bodo lahko omogočili študij svojim otrokom, drugi za nakup novega avtomobila, opremo stanovanja ali kaj drugega. Ljudje torej na splošno pravzaprav delajo vse za to, da bi dosegli svoj cilj v življenju. Nekateri stremijo za velikimi dosežki, drugi pa najdejo srečo v umirjenem vsakdanjem življenju.

Tudi sama si v svoji bujni domišljiji predstavljam, kakšno naj bi bilo moje sanjsko življenje. Najprej moram, seveda, uspešno zaključiti osnovno in nato srednjo šolo ter se odločiti za študij, ki me bo veselil. Natančno še ne vem, kateri študij bi to lahko bil, čutim pa nagnjenost do naravoslovja in tehnike. Želim si, da bi po diplomi našla zanimivo službo, tako da bi v delu tudi uživala. Z lastnim prisluženim denarjem se želim postopoma osamosvojiti in postati neodvisna od staršev. Vedno sanjam o tem, da bi imela svojo hišo. Vem, da se bom pripravljena marsičemu odreči, samo da bi končno dosegla ta svoj cilj. Na računalnik večkrat rišem hišo svojih sanj. Večkrat sem ji že spremenila tako zunanjo obliko kot tudi notranjo razporeditev. Nekaj pa vem zagotovo. V dnevni sobi bo kraljeval velik televizijski zaslon, pripet na steno, in aparature za hišni kino, saj sem velika ljubiteljica napetih filmov.

Tako kot vsaka najstnica si tudi jaz želim, da bi nekoč spoznala princa, ki bo osvojil moje srce in me zaprosil za roko. Upam, da bom imela

srečen zakon, saj človeka kar zaskrbi ob podatku, da danes razpade že skoraj vsaka druga zveza. Če se mi bodo želje uresničile, bom imela tudi otroke. Skrbela bom zanje in jih lepo vzgajala. Ponosna bom, če bodo v življenju uspeli.

Po upokojitvi bi jesen svojega življenja rada preživela v miru, brez večjih zdravstvenih težav. Srečna bom, če bom dočakala svoje vnuke. Ko pa bo prišla moja ura, bi rada umrla v spanju, brez bolečin.

Ali so moje želje utopija? Si želim preveč? Zavedam se, da je čisto mogoče, da se nekatere od njih ne bodo nikoli uresničile. Ljudska modrost pravi, da če si nekaj preveč želiš, potem tega nikoli ne dobiš. Sama pa raje verjamem v drugo, nič manj modro reklo, ki trdi, da kjer je želja, tam je pot.

Maša Blanuša, 9. a: Moj konjiček (ex libris, suha igla)

Ana Puconja, 8. a

Mine ura, mine dan,
Oh, hiti ves svet zaman.
Je celo naše to življenje,
Eno samo hrepenenje.

Želiš si ti, želim si jaz,
Enake želje za vse nas.
Ljubezen, sreča in veselje,
Jasne so te naše želje.
Enakost nas skoz življenje pelje.

Mine mesec, mine leto,
Ob brezupu sanjaj vneto.
Je domišljije res veliko,
Elementov fantazije je toliko!

Si je treba samo čas vzeti,
Atraktivne sanje ujeti,
Ne pa pozabiti se zbuditi,
Ja, je treba tudi buden biti!
Enkratno pa med sanjami in resnico je lebdeti!

TO, DA SI NEKAJ ŽELIŠ IN SE TI TO URESNIČI. JAZ SI ŽELIM ZAJČKA. KI SE BO Z
MENOJ IGRAL.

Sara Račel, 2. a

Sašo Fekonja, 9. a

VESELJE DO ŽIVLJENJA SE PRIČNE ZJUTRAJ

Vsaka stvar in vsak pojem imata začetek. In ta začetek pri dnevu je jutro. Že stara modrost pa pravi, da se po jutru dan pozna.

No, s to trditvijo se ne bi popolnoma strinjal, vsekakor pa jutro zelo močno pripomore pri tem, ali bomo zvečer odšli spat zadovoljni.

Morda je ironično, toda tudi jutro ima začetek. Ta začetek začetka je, vsaj pri meni, ponavadi budilka. Ušesa mi napolni s predirljivim piskanjem in najraje bi jo videl v kosih. Ampak budilka pač opravlja svoje delo in zato ni bil še nihče kaznovan. Tako je še posebej zjutraj potrebno vzeti resnično vsako stvar kot predmet posmeha in šale, saj ti lahko mimo ščetke stisnjena pasta, polit čaj in druge »jutranje nesreče« resno zagrenijo jutro, posledično pa tudi dan, če ju ne vzameš kot nekakšen dar, ki se mu lahko nasmejiš.

Torej naslednja pomembna stvar po budilki je prvi pogled. Kar se da hitro, ga usmerim skozi okno in pogled mi pade na zeleni park ali Piramido. Oči si spočijem na bodisi s soncem obsijanih bodisi z belo odejo pokritih drevesih, travniki in grmih. Posebej rad imam jutranje lesketanje srebrnine na končičih travnih bilk, čemur rečemo rosa. Poseben čar dobi jutro poleti, ko v sobo prodre vonj po sveže pokošeni travi. Tako v nov dan vkorakam iz pozitivnega jutra, kajti dobro jutro je dobrega dneva začetek.

Podobno kot sem zapisal za jutro, poskušam živeti tudi čez dan. Iz vseh stvari želim izveči čim več pozitivnega. Čeprav dandanes že v rani mladosti življenje postane precej stresno, skušam v prihodnost zreti odprto. Skušam čim bolj izkoristiti mladost in si odpreti čim več možnosti, dokler se ne odločim, s čim bom družbi delal dobro. Obenem pa skušam ugibati, kakšno prihodnost bo prinesla naša generacija. Ali bo še vedno cilj večine ustvariti čim večjo materialno gmoto ali bodo do večjega izraza prišle moralne vrednote. Sam upam, da denar ne bo več tako pomemben kakor modrost in zdrav duh. Zame ni lepšega, kot da bi si na stara leta ustvaril dom stran od mestnega vrveža, na kakšnem lepem hribu z lepo panoramo in enostavno v miru užival življenje in premišljeval o njegovem smislu.

Predvsem pa upam, da bom lahko družbi dal nekaj dobrega in da bom na koncu zadovoljen s svojim prispevkom.

SREČA

Vsak je svoje sreče kovač, pravijo in mislim, da to drži. Vsak si ustvarja svojo srečo, jo potem neguje in oskrbuje. Tako kot ljubezen in prijateljstvo. Ko sem bila mlajša, sem mislila, da so materialne dobrine to, kar me osrečuje, vendar sedaj vidim, da sem se krepko motila. To, kar je ves čas pritegovalo nasmeh na moj obraz in me spravljal v dobro voljo, so bili prijatelji.

Že kot otrok sem imela veliko prijateljev in prijateljic, vendar pa ne morem reči, da sem imela najboljšo prijateljico. Kajti ko si še majhen, misliš, da je najboljši prijatelj tisti, ki sedi s tabo v klopi ali te pozdravi na hodniku. Sedaj pa vem, da temu ni tako. Do najboljšega prijatelja je dolga pot in dosti preizkušenj do ugotovitve, da je to res. Veliko ljudi, ob katerih se nasmejš in se ob njih počutiš sproščenega, vendar se ne moraš vsem zjokati na rami ali se jim potožiti, če te kaj tare. Sploh pa ne moraš vsem zaupati. Veliko ljudi je na tem svetu, ki trdijo, da jim lahko zaupaš, vendar po lastnih izkušnjah vem, da to ni res.

Sama sem komaj letos našla najboljšo prijateljico, ki ji lahko res zaupam. Včasih se druga drugi zjočeva in si poveva, kaj naju tare, ter obe veva, da nobena ne bo nič izdala. Ponavadi je tako, da prijateljico, kadar je slabe volje, poskušam razvedriti ali pa sem tudi sama slabe volje. In obratno. Ponosna sem tudi na svoje druge prijateljice, s katerimi se druživa. Večino časa porabimo, da klepetamo, gremo skupaj ven ali preprosto, da smo skupaj. Imamo se super in mislim, da si večje sreče, kot so tako dobre prijateljice, v svojem življenju ne bom želela.

KO BOM VELIKA, BOM SMUČARKA. NAJPRED BOM IMELA SMUČARSKÉ VAJE. KO BO PA SMUČARSKI NASTOP, BOM ZNALA NA PAMET SMUČATI.

Rosvita Pliberšek, 2. a

Maja Bervar, 8. a

ČE BI ...

Če bi bili vsi veseli,
če bi vsi vse imeli,
bi bilo lepo,
a na žalost ni tako.

Le kaj bi lahko storili,
da bi se bolje počutili,
da hodili bi z roko v roki
se novega dne veselili.

A odgovor na to ni enostaven.
Vsak ga mora najti sam.
Le-ta je lahko zabaven,
koristi ga vsak dan!

Ko zjutraj se zbudiš zaspano,
čeprav je zunaj mrzla noč,
te postelja spravi še v omamo,
v sanjah si že daleč proč.

Že sanjaš, kako pomagal boš ljudem,
vojne, viharji, potresi, vse te skrbi,
a zate to že ni problem.

Pogumno spoprimeš se s težavo,
probleme oceniš na daljavo.
Že prešteješ ena, dve, tri,
rečeš keks in težav več ni.
Saj v sanjah vse je dovoljeno,
junak si, zdaj je vseeno!

A žal na svetu ni tako,
še marsikdaj nam bo hudo.
Zato se spomnimo
in pomagajmo tistim,
ki jim ni lahko.

Diana Vukadinović, 5. b/9

SANJALA SEM

Nekega večera sem sanjala, da sem šla v posteljo in zaspala. Čez nekaj trenutkov se je začela postelja premikati. Odprla sem oči in videla, da sem s posteljo v barvnem krogu. Leteli sva vse hitreje in hitreje, dokler nisva prispeli na neznan kraj.

Pred sabo sem videla prečudovit grad. Vstopila sem, a vse je bilo prazno. Čez nekaj časa sem zaslišala glasno petje. Prihajalo je nekje od zgoraj. Zagledala sem stopnice in odšla po njih, dokler nisem prišla do vrat, za katerimi se je slišalo petje. Čisto na malo sem odprla vrata in videla, kako prečudovita gospa, oblečena v belo obleko z zlatimi robovi, zelo lepo poje. Zdelo se mi je prijazna, zato sem se ji približala. Ko me je zagledala, je rekla: »Oj, deklič, kaj pa počneš tukaj?« In tako sem ji povedala svojo zgodbo. Potem pa je rekla: »No, če je pa tako, potem lahko danes prenočiš tukaj.« Z veseljem sem sprejela. Čez kakšnih pet minut mi je pokazala sobo z zelo lepo posteljo in dvema omarama ter rekla: »To je tvoja soba.« Vstopila sem in se usedla na posteljo. Pokazala mi je dve obleki, najprej je pokazala na eno in rekla: »Tale je za spanje.« Potem je pokazala na drugo obleko in rekla: »Ko se boš zbudila, si obleci to obleko in pridi v jedilnico.« Res, ko sem se zbudila sem šla v jedilnico, prišla je gospa in mi naročila, naj grem v svojo sobo, kar sem storila. V roke mi je dala palico in dodala: »Ta palica zna čarati. Ko boš hotela domov, samo zamahni z njo in si zaželi, da bi bila doma.« Ko ni bilo več sonca, sem sledila navodilom in zamahnila z palico. Takoj sem s posteljo spet letela v barvnem krogu in pristala v svoji sobi.

Potem sem zaslišala drin, drin, drin in se zbudila. Iskala sem palico, a je nisem našla. Šele potem se mi je posvetilo, da so to bile samo sanje.

MOJA ŽELJA JE, DA BI ŠEL NA MORJE IN BI JAHAL NA DELFINIH. Z NJIMI BI LAHKO BIL DOLGO POD VODO IN BI POZNAL VSA PODVODNA BITJA. IMEL BI PODVODNI GRAD. Z DELFINI BI SPOZNAL VSE DEŽELE MORJA ... S SEBOJ BI VZEL TUDI MAMO IN ATIJA.

Jan Golob, 2. a

Jakob Predin, 5. b/8: Prihodnost

Žan Miha Šulek, 5. a/9

NEKOČ MI BO USPELO ...

... ob pomoči čokolade
priti do Olimpiade,

... biti hraber junak
in skočiti visoko na oblak,

... narisati čudežno piko,
ki se bo spremenila v prekrasno sliko,

... postati kitarist slaven,
saj moj spev bo nadnaraven,

... z avtom poleteti na Luno
in tam zgraditi mirno laguno,

... biti zelo hiter plavalec,
pravzaprav olimpijski zmagovalec,

... prekrižariti velika morja
in dotakniti se obzorja,

... z uporabo pomirjujočih besed
rešiti vojn naš kruti svet,

... narediti kemijske spojine
in očistiti vse pokrajine,

... uporabiti svojo moč
in ustvariti pravičnejši svet ... nekoč.

Jure Golež, 5. a/8

SANJE

Sanje so kraljestvo
ali pa samo veliko mesto.
Sanje so svet modrosti,
v njih so dobrodošli vsi gosti.

V sanjah zmaj preži,
v sanjah vitez si ti.
V sanjah vse gre,
v sanjah vladar vse ve.

V sanjah vladar si ti,
ampak takšen, ki nima skrbi.
Če pa tudi se pojavijo,
jih sanjski palčki odpravijo.

V sanjah je vse mogoče,
v sanjah se redko kdo joče.
V sanjah je grad,
v gradu pa zaklad.

V sanjah je modro nebo,
v sanjah je vedno lepo.
V sanjah si vse lahko želimo,
v sanjah lahko vse tudi dobimo.

V sanjah lahko na vodi stojimo
ali kot čebele brenčimo.
V sanjah ni nikoli dolgočasno,
v sanjah je prav vse krasno.

V sanjah je vedno zanimivo
ali tudi razburljivo.
V sanjah je polno živali,
a ne, da bi se jih bali.

V sanjah lahko psi na eni nogi stojijo,
v sanjah lahko mačke govorijo.
V sanjah je življenje kot zanka,
a se srečno razplete vsaka uganka.

V sanjski šoli ni nikoli dolgočasno,
v sanjski šoli nam je vedno vse jasno.
Tam se z bomboni računati učimo,
če hočemo, lahko tudi med poukom zaspimo.

Učitelji so iz čokolade,
zvezki pa so slastne rolade.
V sanjski šoli imam same petice,
ko pa se zbudim, dobim mamin poljub na lice.

Matic Flis, 5. b/8: Moje sanje (Napad vesoljcev)

Marko Mikiš, 7. b

SANJAL SEM, DA ...

je moja soseda Breda,
bleda kot kreda.
Kaj neki jo obseda,
ubožica bleda.

Zdi se ji, da videla je medveda,
to bo še pa velika zmeda.
Za vse to je pa kriv Miha,
sošolec, ki vedno kiha.

Včeraj je bil pust,
ki je vedno mastnih ust.
Zato pa je Breda videla Miho medveda,
to je bila pa velika zmeda.

Luka Čelofiga, 8. c: Knjižno kazalo

ŽELIM SI BITI GOLMAN V MUNCHNU IN DA BI IGRAL NA NAJBOLJŠEM
STADIONU. MI BI ZMAGALI IN DOBILI VEEEEELIK POKAL.

Alen Simonič. 2. a

Urška Rauter, 9. c

**Zamišljeno gledam v dneve prihodnje ...
(po Levstiku)**

V grški antični zgodbi Erisihton istoimenski glavni junak poseka drevo ene izmed boginj. Sama se mu maščuje s tem, da ga uniči. Tako kot narava z vsakim dnem uničuje nas, človeštvo.

Uničujemo naravo? Seveda jo! Z vsakim dnem je približno za 50 kvadratnih metrov manj gozdov. Najbolj trpijo amazonski, tropski in subtropski gozd. Sekamo jih za gorivo, da si lahko postavimo hiše in za izdelovanje papirja. Kmalu gozdov ne bo več. In kaj potem? Kratko in jedrnato – **umrli bomo!** Torej, ali ni že čas, da ustavimo svoje želje po razkošnih vilah na eksotičnih krajih in raje pomislimo na svojo prihodnost. Ja! Tega se v Avstriji zavedajo in uvedli so zakon, da moraš za vsako posekano drevo posaditi dve novi. To uspeva v razvitih deželah, a tam, kjer živijo delavci, to ne bi uspelo. Zakaj? Že tako ali tako so revni, sajenje dreves pa bi jim delo samo otežilo in ga tudi znatno podaljšalo. Pa saj niso samo gozdovi ogroženi, temveč tudi zrak in voda. Zrak onesnažujemo z avti in jedrskimi eksplozijami, katerih lahko človek proizvede dovolj, da Zemljo uniči ne le enkrat, temveč devetkrat. Na svetu je samo še dva odstotka pitne vode. Tudi brez vode ne bomo preživeli, časa pa imamo premalo, da bi se naučili narediti pitno vodo iz morske, saj bi prej porabili vso pitno vodo. Treba je ustaviti uporabo pitne vode za pomivanje posode in perila. Avte pa bi odpeljali v avtopralnico, kjer bi jih umivali z vodo, ki bi potem ponovno šla v rezevoar, s tem bi izgubo vode močno zmanjšali. To je le nekaj izmed naravnih katastrof, ki nam grozijo; pa se tega zavedamo? NE! Pa naj še vladne organizacije toliko govorijo o tem, se tega ne zavedamo. Govoriti o tem znamo vsi, a da bi kaj naredili? Tu pa naletimo na gluha ušesa. Ni še prepozno, še vedno se lahko vsi ljudje zavemo, kaj delamo, in ta dejanja tudi preprečimo. Naravo lahko pomirimo, sveta pa ne. Če nas ne bo pokopala narava, se bomo sami. Smo na pragu največjih družbenih katastrof. **Terorizem.** Beseda, ki ti požene strah v kosti, a vseeno nam trka na vrata. Če ga ne bomo preprečili, bo vse, za kar smo se trudili, uničeno. Druge

katastrofe bodo morda še hujše. Politični vrhovi se ne strinjajo in tako se bodo uresničili naši največji strahovi; **3. svetovna vojna**. Zakaj? Znano je, da se zgodovina ponavlja in tudi tokrat se bo. Države se bodo združile in se borile med sabo samo zato, ker ne prenesejo drugačnosti. Vpletene so tudi vere, ki so med ljudmi močne, morda se nam obeta tudi verska vojna. Vedno več nas je! Nikjer ni prostora za življenje, uničujemo naravo, razlike med razvitim in nerazvitim svetom so vedno večje. Ozon se manjša in le še vprašanje časa je, kdaj se bo spremenilo podnebje, kdaj bo ugasnilo sonce ali pa se spremenilo v supernovo in uničilo življenje na Zemlji.

Človeštvo je parazit na planetu. Imamo se za nekaj več, smo pa le bitja, ki so ušla nadzoru stvarnika narave. Slednja nas bo izbrisala z obličja Zemlje, če se ne bomo prej sami uničili, kajti na dobri poti smo, da za vedno uničimo to, za kar so se naši predniki borili in kar so ustvarili.

Kim Caf, 5. b/9

MOJA NAJVEČJA ŽELJA

Od nekdaj sem si želela trenirati ritmično gimnastiko. Tako močno sem si to želela, da se mi je želja uresničila.

Ko sem bila stara sedem let in sem hodila v prvi razred, sta na šolo prišli dve trenerki, da bi se vpisali v njen klub. Dobile smo prijavnice in že drugi dan sem jo prinesla izpolnjeno. Bila sem pripravljena. Prvi trening ni bil ravno lahek. Morala sem se navaditi na nove elemente. Sprva nas je trenirala ena izmed tistih dveh trenerk, ki sta prišli na šolo. Potem me je trenirala druga trenerka, čez nekaj časa pa trenerka, na katero smo se v skupini vse navezale. Skupaj smo preživele tri leta. Toda čez tri leta se je zgodilo to, česar smo se vse bale. Morale smo zamenjati trenerko. Bilo je grozno. Hotela sem se izpisati, ampak sem odkrila, da ni pomembno, kakšno trenerko imaš, ampak da se ukvarjaš s tem, kar ti je všeč. Morala sem se privaditi na novo trenerko.

Zdaj treniram peto leto. Moja največja želja je, da postanem vrhunška športnica.

Ana Kastelic, 5. a/9

SLEDI OTROŠTVA

Danes sem stara 51 let. Hitro sem stekla iz postelje, si oblekla haljo, stekla po stopnicah in si skuhala kavo.

V kuhinji zagledam male, prašne in blatne stopinje. Zazrem se vanje. Le kje sem jih že videla? Spomnila sem se, da so prav takšne stopinje puščali čeveljčki, ko sem shodila. Mama me je držala za roko, ko sva gazili po snegu, tekali po pesku in skakali po lužah. Spomnila sem se, da sem s prstkom kazala na odtise, ki so jih moji čeveljčki puščali na sprehodih. Vsako leto sem dobila večje čeveljčke, ki so puščali večje stopinje. Ko sem odrasla, se nisem več ozirala na sledi, čeprav sem jih ves čas puščala za seboj.

Nikoli ne bom vedela, če me zjutraj niso pričakale sledi že zdavnaj preživetega, a vedno živega otroštva. Stopila sem k sliki svoje mame. Prižgala sem ji svečko. Po licu mi je stekla solza. Solza hvaležnosti, da sem doživela otroštvo, ki bo v mojem življenju vedno puščalo trajne sledi.

Nika Švajncer, 8.c: Knjižno kazalo

ŽELIM SI ODLETETI NA TUJ PLANET. NA NJEM BOM SREČAL MARSOVCE IN BI TAKO SPOZNAL NJIHOVO OKOLJE. TAM NE BOM ŽIVEL. PO DVEH DNEVIH NA OBISKU PRI MARSOVCIH BI SE VRNIL NA ZEMLJO.

Nino Lah, 2. a

Katja Pucko, 8. b

ZAKAJ JE TAKO

V mojih sanjah otroci govore,
 raztresite srečo za vse deklice in dečke,
 ki vidijo samo,
 da je nebo modro in trava zelena,
 ki ne vidijo, kje je sreča,
 kje ljubezen ter toplina.
 Vsak govori drugačen, tuj jezik,
 vsak skrbi samo zase,
 nikoli ne pomisli, da na svetu ni sam.
 Povej, zakaj je tako,
 povej, zakaj na svetu ni pravice,
 zakaj jaz tega ne razumem.
 Ko nekdo potrebuje pomoč,
 mu ne damo zavetja niti spoštovanja.
 Zakaj je tako?

Ana Ferlinc, 8. c: Knjižno kazalo

ŽELIM SI POSTATI VELIKA VIOLINISTKA. IGRALA BOM V SLAVNIH ORKESTRIH
 PO SVETU.

Nika Špes, 2. a

Tamara Orlovič, 8. b

VEDRINA JE NALEZLJIVA !

Vsak človek ima včasih slab dan,
takrat kaže kisel obraz
in je ves zaspan,
prav nič se mu ne da,
hodi gor in dol
in samo godrnja.
Brez volje do učenja, zabave, igre in smeha,
izgleda prav tako, kot da mu zdravje peša.
Temne misli se po glavi mu podijo,
nikakor iz glave one ne želijo.

Kar naenkrat se pravi prijatelj pojavi,
z namenom, da vso slabo voljo odpravi.
Šale neprestano govori
in brez premora se smeji.
To traja in traja, kar nekaj časa,
nato pa se trud izkaže,
in na tvojem obrazu se nasmech pokaže.

Takrat spoznaš, da je vedrina nalezljiva,
in je v resnici bolezen fina.
Lepo je, kadar si vesel in nasmejan,
v krogu svojih prijateljev ves razigran.
Še en nasvet za konec:
BODITE VEDRI IN BREZ SKRBI
TER POČNITE TO, KAR VAS VESELI!

ŽELIM SI PLAVATI Z DELFINI V RABCU. NIČ ME NE BI BILO STRAH. DELFINI SO ZELO PRIJAZNI DO ČLOVEKA IN ZNAJO ČLOVEKU CELO POMAGATI. ZATO SE JIH NE BOJIM. ZATO BI BIL Z NJIMI.

Gregor Potisk, 2. a

Lukas Zafred, 1. a: Ko bom velik ...

Gaja Špes, 5. a/9

IZPOLNJENA ŽELJA

Pozimi si zmeraj želim, da bi zapadlo veliko snega. Šele takrat je zame prava zima. Lahko se igram na snegu, smučam, deskam, sankam in gradim snežne trdnjave. Še posebej pa si želim, da bi zapadel sneg med božično- novoletnimi prazniki. Ta pripomore, da je praznično vzdušje še bolj nevsakdanje, čarobno.

Nekega večera, med božično-novoletnimi počitnicami, ko sem ravno gledala vremensko napoved, je vremenoslovec oznanil, da bo ponoči snežilo. Od veselja sem zavriskala. Radovedna sem bila, če se bo napoved uresničila.

Naslednje jutro sem že zgodaj vstala. Odgrnila sem zavese in pogledala ven. Vsa pokrajina je bila prekrita z belo snežno odejo. Pred hišo sem videla smreke, ki so se upogibale pod težkim snegom. Bile so podobne snežnim vilam. Za hip se mi je zazdelo, da sem se znašla v prelepem pravljичnem svetu.

Zraven smrek sem zagledala atija, ki je pridno čistil sneg. Ker je bil ves parkirni prostor prekrit s snegom, se mi je zazdelo, da potrebuje pomoč. Oblekla sem smučarsko obleko, nadela kapo in rokavice. Odšla sem ven. V roke sem vzela lopato in začela odstranjevati sneg s poti. Pridružil se nama je še stric Mladen. Z združenimi močmi nam je uspelo očistiti sneg. Čutila sem globoko zadovoljstvo, da nam je v tako kratkem času uspelo očistiti tako velik prostor.

Pogledala sem proti vrbi žalujki, ki raste ob naši hiši. V krošnji njenih gostih visečih vej sem zagledala ptičke, ki so frfotali z veje na vejo in kdaj pa kdaj plaho začivkali. Zazdelo se mi je, da prosijo za hrano. Atija sem vprašala, če lahko nahranim lačne ptičke, saj se pozimi pticam ni lahko preživljati. Takoj mi je pritrdil in odšla sem po vrečko s semeni. Ko sem se vrnila, da bi jim nasula hrane, sem opazila, da krmilnice ni nikjer. Zagledala sem jo pod vrbo, kako je vsa polomljena ležala na tleh. Stekla sem k babici in ji povedala, kaj se je zgodilo. Babica mi je obljubila, da bo popravila ptičjo krmilnico. Bila sem pomirjena, saj lahko babici zmeraj zaupam.

Ves čas je narahlo snežilo. Kot lahen puh so sedale snežinke na dvorišče, krošnje dreves, strehe hiš in bližnji gozd, kamor sem se po kosilu s starši in sestro odpravila na krajši sprehod. V gozdu je vladala globoka tišina.

Mir je motilo samo škripanje snega pod našimi nogami. Narava je počivala pod snežno odejo. Globlje v gozdu smo opazili različne živalske stopinje, saj se ljudem v takšnem vremenu prav nič ne ljubi hoditi na sprehod, zato raje ostanejo na toplem v hišah. Stopinje smo lahko prepoznali. Bile so srnje, pasje, zajčje in fazanje.

S sestrice Niko sva se odločili, da bova pogledali, kam vodijo srnine sledi. Mama in ati sta odšla naprej, midve z Niko pa sva zavili na ozko stezico, ki je vodila do velikega krmilnika. Nenadoma sva zagledali srnjaka s samico in mladiči, ki so brez skrbi jedli suho seno. Odločili sva se, da jih ne bova motili, saj ima tudi žival rada pri jedi mir. Po gazi sva se vrnili do naše hiše, saj se nama ni ljubilo tavati globlje v gozd in iskati staršev. Doma so naju že čakali starši. Oba sta bila zaskrbljena, ker naju kar lep čas ni bilo. Bili smo spet polnoštevilni in zadovoljni s sprehodom.

Dan se je počasi prevesil v večer. Ati je predlagal, da bi šli na nočno deskanje in smučanje. S predlogom smo se vsi strinjali. Oblekla sem opremo za deskanje, ostali trije pa za smučanje. Odpeljali smo se na Pohorje. Tam smo se preobuli in si obesili vsak svojo smučarsko karto okoli vratu. Najprej sem hotela skakati z desko, vendar mi je ati dopovedoval, da je ponoči preveč nevarno za skakanje. Odločili smo se, da greva z atijem do druge sedežnice, mama in Nika pa do prve. Proge so bile zelo strme in poledenele, ampak kljub temu nisem imela težav. Z atijem sva tekmovala, kdo bo hitreje prišel do trikotne jase. Skoraj sem podrla nekega smučarja, ki je padel in nemočen obsedel sredi proge. Ustavila sva se in mu pomagala na noge. Pravi smučarji si vedno pomagajo med seboj.

Ko smo se naveličali smučanja in deskanja, nas je ati povabil na topel čaj in hot dog. Hrana se nam je zelo prilegla, saj je bilo zunaj zelo mrzlo. Počasi smo se odpravili domov. Ura je odbila deset in bilo je že zelo pozno. Ko smo prišli domov, smo dali opremo sušit. Nato smo popadali v postelje in takoj nato zaspali kot ubiti.

Ljudje imamo na tisoče želja. Le nekaj se nam jih izpolni. Že vrsto let novoletni prazniki zame kljub darilom niso bili popolni. Vedno je ostala neuresničena velika želja, da bi zapadel sneg. Tega preprosto ne moreš kupiti. Pravijo pa, da če si nekaj resnično močno želiš, se ti skoraj gotovo izpolni. Meni se je izpolnila želja, da je za novoletne praznike zapadel sneg.

Lina Pajnik, 8. a

JUTRANJA REKLAMA

Veselje do življenja se prične zjutraj,
ko si še ves zaspan in ti sploh ni,
da kogarkoli videl bi.

Pa ves siten, kakor muha,
sicer bolj po polžje,
zapustiš svojega duha lenuha.

Ves popikan s srbečico stopiš pred ogledalo
in zagledaš, nič drugega kot vedno isto osebo,
po možnosti še s kakšno večjo pego.

Ja in to veliko veselje ti še popestrijo mamine jutranje želje:
»Pospravi sobo, skuhaj kosilo, pelji Frančka na sprehod!«
in tu se konča ta veseli dialog.

Pa vseeno ves zmečkan v obraz se k prijateljici šoli podaš.

Ker to jutranje veselje do življenja se seveda nadaljuje,
dobiš v šoli od najljubših učiteljev kar tri nove kole
in po vrhu vsega ti še fant/punca sporoči,
da drugo/d drugega si želi.

PRIPOROČILO:

Pred uporabo Veselja do življenja, ki se prične zjutraj, se posvetujte s
psihiatrom.

Za posledice **NE** odgovarjam!

ŽELIM SI STARPARTY BLAZINO. NA NJEJ BI LAHKO PLESALA INPELA.

Lucija Mohork, 2. a

Taja Lešnik, 7. b

IZKLJUČIMO NAPRAVE, PRIKLJUČIMO SE ČLOVEKU

Kot že vsak dan do sedaj sem se zbudila pozno in dobre volje. Vzrok je bil vedno enak: počitnice, ki so sicer trajale že en teden. Pojedla sem zajtrk, nato pa sem se odločila, da sprehodim Bliska, našega kokeršpanjela.

Pogledala sem še za bratom, ki je kot vedno čepel za računalnikom. »Prideš tudi ti?« sem ga povabila, pa čeprav sem poznala odgovor. Nekaj je zamrmral in naprej igral igrico. Poblíže sem pogledala in razočarana ugotovila, da je to spet ena izmed strelskih iger, pri kateri se ves čas samo streljajo in ubijajo. Zavila sem z očmi in poklicala Bliska. Takoj je pritekel s svojo pokvarjeno, piskajočo žogo v gobcu. Tedaj se mi je utrnila zamisel. Izmislila sem si, da je prišel poštar z novo igrico, ki jo je že nestrpno pričakoval. Planil je po stopnicah, jaz pa sem se tiho zasmejala. V naslednjem trenutku sem že potegnila za kabel in računalnik je ugasnil. »Pokvaril se je,« sem nedolžno skomignila, ko je poskušal in poskušal, računalnik pa se vseeno ni prižgal. »No, greš z mano?« sem še enkrat poskusila. Godrnjajoče je pristal, kajti zdaj, ko računalnik ni delal, pametnejšega dela ni bilo. Stekla sva ven na cvetočo trato in Blisk je radostno lajal. Tudi jaz sem se zasmejala. »Ujemi me, če me moreš, v kar dvomim,« sem ga izzivala. Stekel je za mano, pri svoji vnemi pa ni opazil potoka in je zabrodil po njem. Glasno se je začel jeziti in me pljuskati z vodo. Meni se je to zdelo smešno in sem ga pljusnila nazaj, on pa spet mene in tako naprej. Ko sva čez pol ure prišla domov, je mami glasno zavpila in naju poslala v kopalnico. Vredno pa je vseeno bilo. Stavim tudi, da se je brat imel veliko bolje v naravi, kot pa bi se imel, če bi vse dopoldne preživel pred računalnikom.

Na koncu sem pripravila še zadnje presenečenje. Šla sem v sobo in preprosto vtaknila kabel v vtičnico. Brat je začudeno pogledal. Nekaj časa je trajalo, da je dojel, kaj se je zgodilo, ampak šele potem, ko je sem bila jaz že daleč ...

ŽELELA BI SI ODITI V ČUDEŽNO DEŽELO NARNIJO IN VIDETI VELIKO SNEGA.
PREŽIVELA BI VELIKO DNI SPRIJATELJEM OSLIČKOM.

Saša Klaneček, 2. a

Jasmina Šuman, 8. b

SANJE SO SKOKI OD TAL

Ko sanjaš, sanjaš zase,
ko sanjaš, ne razmišljaš o svetu okoli sebe,
živiš le za tisti del časa, ki ti je namenjen za sanje.

Živiš in sanjaš,
sanjaš, da ne izgubiš upanja,
razmišljaš le o svoji prihodnosti,
skačeš iz realnosti v svet sanj.

Sanjaš in v sanjah uresničuješ svoje želje,
si kakor kapljica vode,
vsepovsod okrog tebe pa le sanje.

Nika Špes, 2. a

ŽELIM OBISKATI PODMORSKI SVET. TAM BI SPOZNAL RAZNE RIBE IN KAKO ŽIVIJO. REŠIL BI JIH PRED MREŽAMI RIBIČEV.

Jaša Žnidaršič, 2. a

Nejc Cupar, 4. a

SKRITA ŽELJA

Nekoč je živel čisto navaden deček. Kot vsi otroci je tudi on hodil v šolo, se učil in se rad igral razne igrice. Najraje pa se je igral z mehкими plišastimi igračkami, ki jim je dal različna imena in se je z njimi znal pogovarjati vse vrste zanimivih stvari.

Bila je jesen in nekega petka je deček s starši odšel v trgovino. Medtem ko so starši nakupovali, je deček kot ponavadi odšel na oddelek z igračami. Na polici je zagledal prelepega rjavega medvedka. Zanj je bil to najlepši medvedek, kar jih je videl. Ustavil se je pred njim, ga gledal in razmišljal o tem, kako lepo bi bilo, če bi ga imel doma. Pomislil je: »Pisal bom Božičku, naj mi ga prinese.«

Tako je tudi naredil. Napisal je pismo in nato nestrpno čakal na božično jutro. Zbudil se je poln pričakovanj in srečen pod smrekico odkril darila, ki jih je ponoči na skrivaj in tiho prinesel Božiček.

Skupaj z mamico in atijem je začel odvijati darila. Razveselil se je vsakega posebej, še najbolj pa zadnjega - dobil je namreč prav tistega medvedka, ki si ga je takrat zaželel v trgovini. Bil je zelo vesel. Vsak dan se je z njim igral, se pogovarjal in vsako noč z njim tudi spal. Medvedek ga je spremljal vsepovsod, samo v šolo ne, ker je bilo dečka strah, da bi ga izgubil.

Medvedek in deček sta še vedno največja prijatelja.

DOMA BI IMEL VELIK AKVARIJ. V NJEM BI IMEL DVA VELIKA DELFINA. KADAR BI SI ŽELEL, BI DAL AKVARIJ NA TOVORNJAK IN BI JIH ODPELJAL NA MORJE. TAM BI SKUPAJ S SESTRICO JAHALA DELFINE.

Marko Edelbaher, 2. a

Ingel Tahirović, 9. c

LJUBEZEN

Ljubezen je lepa,
ti to poznaš, lepo je ljubiti,
če koga imaš.

Zato jo čuvaj,
dokler lahko,
ker ko enkrat gre,
je več ne bo.

Ljubezen pride,
ljubezen gre,
vsak dan
v tvoje življenje vdre.

Če gre, jo spusti,
če pride, jo sprejmi,
a nikoli je ne zavrni.

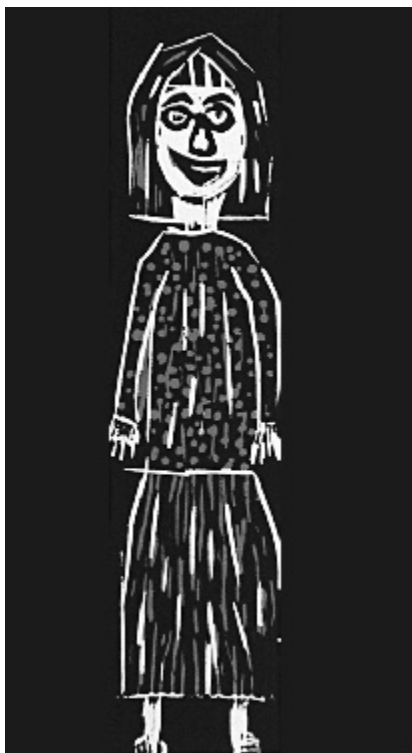
Nika Špes, 2. a

Ajda Strajnar, 5. a/9

SANJE

Sanj ne moreš nadzorovati, lahko pa jih spreminjaš. Ko na eno stvar ves čas misliš, je: Pošlješ vabilo in jo prosiš, da vstopi v tvoje sanje. Misliti moraš ves čas: med večerjo, zajtrkom, kosilom in tudi v šoli, da je vabilo popolno, lepo, bleščeče ... Ko pa pride želena stvar v sanje, jo moraš pogostiti z dobrim, lahkim in mirnim spancem, če želiš, da se vsak dan vrne. Ko pomisliš na zle reči, pošlješ vabilo čarovnici Mori, ki ti pošlje enega od svojih zlih duhov. Pomislimo le za trenutek in že je dovolj, kajti vabilo ni treba, da je lepo in urejeno. Kaj pa storiš, ko te tlači mora in želiš, da preneha? Ne vem, verjetno misliš na dobre stvari, a to še ni dokončno raziskano, tako da raje mislimo na dobre stvari in drugim ne želimo slabega.

Kaja Vranc, 5. a/9:
Punčka (linorez)

Sebastjan Jemec, 5. b/9

KO BOM VELIK, BOM...

Ko bom velik, bi rad bil slikar.
Pravijo, da znam lepo risati.
To je DAR.

S slikami bi služil denar,
kajti denar je sveta vladar.

Imel bi lepo hišo,
ne pa blokovskega stanovanja
s kuhinjsko nišo.

Prيرهjal bi razstave,
otvoritve ...,
a predvsem bi hodil na zabave.

To so moje sanje -
imeti lep poklic in denar.
Še enkrat bom ponovil:
Slikanje je DAR!

Sara Polanec, 5.a/9: Naše mesto (risanje s flomastrom)

Aneja Radonjič Rauter, 1. a: Baletni nastop

Žiga Mumel, 5. a/8

ŽIVLJENJE JE ROMANJE LEPIH IN GRDIH TRENUTKOV

Res je. Življenje ni vedno lepo, srečno in veselo. Prične se, ko se rodiš, in konča, ko ležiš na smrtni postelji in čakaš v smrtnem strahu ali boš prišel na zgornji ali spodnji svet. Bridko ti je, ko moraš zapustiti tiste, ki si jih imel tako rad, se z njimi družil in preživeljal življenje. Sedaj govorimo o slabih trenutkih. Poglejmo še dobre.

Bodi srečen, da sploh si na svetu. To je nekaj najlepšega. Da občutiš veselje, ki te obide, da sploh lahko stojiš na nogah in gledaš ta prečudoviti, čudni svet. A moramo se zamisliti, kako se počutijo tisti, ki so slepi, gluhi, tisti ki nimajo doma, so lačni ali drugače prizadeti. A ti čutijo nekaj več! Čutijo svobodo. Zakaj pa mi ne čutimo toliko svobode? Odgovor je preprost. Svobode pač čutijo več zato, ker niso zaprti v hiši, v kateri je polno računalniških igrice in podobne navlake. Zato se moramo tudi mi čim več zadrževati zunaj in paziti na zdravje, ki si ga kvarimo z električnimi napravami.

Poznamo pa še veliko dobrih in zanimivih trenutkov, ki so se nam pripetili, ko smo bili majhen. Marsikdo se še spomni takšnih dogodkov. Nekdo se spomni, da je padel na glavo v kad borovnic in z vijolično glavo strašil ter se delal za junaka iz risanke, ki jo je videl na televiziji. Drugi se spomni, kako je razbil jajce in začuden gledal, kako sta iz jajca prišla dva rumenjaka in začela padati proti tlom. Pa še se bi lahko spominjali. To so nepozabni in dobri trenutki iz otroštva, pa četudi si bil potem našeškan z veliko leseno kuhalnico.

A bolj ko si star, več slabih trenutkov doživljaš. Ta ponavljani proces slabih in dobrih trenutkov si lahko predstavljamo tako, kot je napisal že Ibn Al Mukafo v Knjigi modrosti: Bil je nekdanj človek, ki se je odpravil na pot v pustinjo. Vedel je za vse nevarnosti v tej pustinji. Nekaj časa hodi, pa ga zagleda trop volkov. Presenečen, ker so ga našli volkovi, in prestrašen začne teči na vso moč. Nekaj časa teče, pa vidi reko, na drugi strani pa vasico. Skoči v vodo in se skoraj utopi, če ga ne bi rešila skupina vaščanov. Zahvali se jim iz vsega srca in odide po vasi. Pride do neke hiše in ga zanima, kaj je v njej. Odpre vrata in vidi razbojnike, ki si delijo plen. Prestrašen zapre vrata in steče naprej. Ker je že izmučen od teka po vasi, se nasloni na zid bližnje hiše. Ta se sesuje nanj in ga pri priči ubije. Ta zgodba nam govori o različnih ovirah v našem življenju. Ko človeka zid iznenada ubije, pa nam predstavlja preneglo smrt.

V svoji zgodbi sem poskušal pojasniti, kakšne trenutke doživljamo skozi čas. Pogosto si želimo, da slabih ne bi bilo toliko.

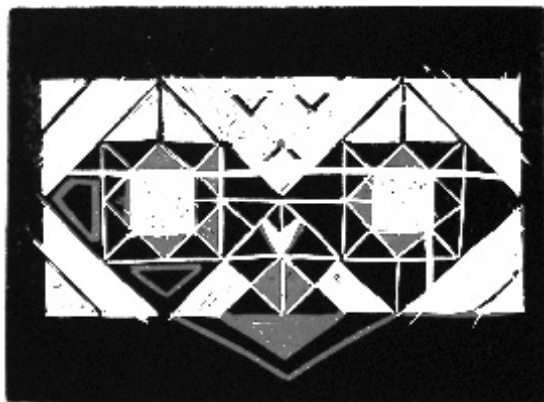
Nej Lešnik, 5.a/8

KO BOM VELIK, BOM ...

Ste že razmišljali, kakšen poklic bi radi opravljali? Ste se že vprašali, kaj bi pravzaprav radi postali? Ne? No, priznati moram, da tudi sam o tem še nisem razmišljal. A zdaj sem se moral vprašati, kaj pravzaprav hočem. In odgovorim si, da bi se res dobro počutil kot sodnik. Zakaj? No ja, sodniki so me že od nekdaj navduševali, poleg tega pa so tudi dobro plačani. Že res, da je treba opraviti kar nekaj izpitov in podobno, a v bistvu se ti vse to obrestuje in delo je zmerom poplačano. Delo sodnika je zame res mikavno. Z veliko vaje in vloženega truda se vse doseže. Vse je torej mogoče, če se le hoče, samo zaupati je treba vase in se truditi. Zato ne vidim razloga, da mi ne bi uspelo. Za konec bi se prilegla še pesem:

Delo sodnika je težko osvojiti,
a obenem je pravo veselje visoko plačo dobiti,
delo sodnika je res mikavno,
sodnik postati je obetavno.

Ko pride tat na sodišče v pripor,
sodnik mu določi primeren zapor,
čez nekaj let, ko zapornik zapor zapusti,
sodnik mu storjene grehe odpusti
ter domov ga napoti.

Ingel Tahirović, 9. c: Vzorec (linorez)

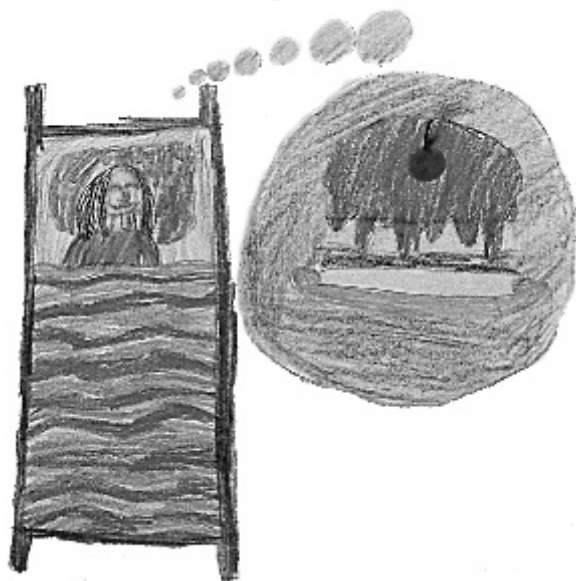
Katja Mohorko, 5. a/9

SANJE

Sanje so kot življenje,
ki se rodi in zamre.

Sanje so kot pesem,
grobe ali nežne,
prijazne ali pa ne.

Lahko sanjaš morja, nevihte
ali kar koli.
Vendar pa sanje ne bodo sanje,
če v srcu ne čutiš topline
prijateljev in družine.

Zala Zagoršek, 4.b/9:
Sanje (slikanje s svinčnik barvicami)

Ana Šujica, 5. a/9

MOJE NAJLEPŠE SANJE

Zelo rada imam živali in uživam, kadar lahko katero pobožam in pestujem. A te možnosti vedno nimam, ker doma nimamo živali.

Nekega dne sem bila pri prijateljici in božala njeno ljubko zajčico, ki je svetlo rjave barve. Nisem se mogla nagledati te ljubke živali, zato sem mamopročila, da mi jo kupi. Moja mama ne mara živali in ne pusti, da bi jo imela, zato je tudi tokrat, kot vedno, odkimala z glavo. Seveda nisem bila užaljena, ker sem že vnaprej vedela, kaj bo rekla in mi je bilo žal, da sem sploh vprašala.

Zvečer, ko sem se odpravila spat, sem razmišljala samo o tej zajčici. Čeprav sem športnica in me najbolj zanima šport, sem tokrat sanjala, da sem končno dobila žival. Moje sanje so bile bolj skromne in bi me razveselila že majhna žival.

Sanjala sem, da letim nad oblaki in da z neba namesto dežja padajo zajčki, ki sem jih lahko vzela na svoj oblak in jim naredila lep domek. Moje sanje so bile nekaj posebnega in nepozabne.

Drugo jutro sem zaspala in zamudila v šolo. Kasneje sem bila zaspala in nezbrana. Vse, kar smo delali, sem naredila napol in sem celo zaspala v šolski klopi. Učiteljica me je imela za pridno učenko, a ko je videla, da spim, me je pogledala, kot da me še ni videla. Začela sem počasi sodelovati, čeprav sem bila zelo zaspala.

Doma me je čakalo presenečenje; mama se še ni vrnila, zato me je začelo skrbeti. V skrbih nisem bila dolgo, ker je čez deset minut pozvonilo pri vratih. Ko je vstopila, sem videla, da nekaj drži v roki. Imela je zajčjo kletko! Mamosem od veselja objela.

Tega dne ne bom nikoli pozabila, pa tudi sanj ne.

ŽELIM SI PSA. TO BO BELI LABRADOREC. ZA IME SE DOMA ŠE NISMO DOGOVORILI. LAHKO BO PRI MENI V SOBI. TO SE BOVA IGRALA IN NORELA PO HRIBU ZA HIŠO, MED VINOGRADI.

Lovro Šušek, 2. a

Matej Miljančič, 4. a

MOJA NAJVEČJA ŽELJA

Moj najljubši letni čas je zima. Z bratom sva čakala, kdaj bo zapadel prvi sneg. Čez nekaj dni sva opazila prve snežinke. Snega sva se razveselila, ker se oba rada kepava, igrava in delava iglu.

Zvečer sva se v postelji pogovarjala, kako bi bilo lepo, če bi sneg zapadel tudi za božič, saj imam prav takrat rojstni dan. Domislil sem se, da je že čas, da napišem pismo Božičku. Že dolgo imam željo, zato sem vzel pisalo, poiskal papir in začel pisati:

Dragi Božiček!

Star sem osem let in stanujem v Mariboru.

Moja največja želja je, da mi nekaj prineseš: plišastega medvedka, kitaro, uteži, novo žogo, najlepše igre in še kaj.

Tvoj Matej

Pismo sem pritrdil na hladilnik in naslednje jutro ga ni bilo več. Do božiča je še nekaj dni in komaj čakam, da vidim, če mi bo uresničil največjo željo. V sobi bom okrasil božično drevo, prižgal lučke in postavil jaslice. Veselim se letošnjega božičnega večera.

Kaja Bajc, 8. a: Knjižno kazalo

Paulina Šušek, 4. a

JANOVA NAJVEČJA ŽELJA

Nekoč predavnimi časi je živel v zapuščeni hiši deček z imenom Jan. Živel je s svojo mamo Marijo. Njegova največja želja je bila dobiti plišastega medvedka.

Jan pa sploh ni vedel, da je na svetu Božiček. Tako je nekega lepega večera sedel z materjo pri večerji, ko je zaslišal zvončkljanje in vprašal je mamo: »Mama, kaj je bilo to?«

Mama je odvrnila: »Božiček, sin moj. Zdaj pa pojdi lepo spat.«

»Ampak mami, povej mi kaj o Božičku!«

»Ti bom jutri,« je rekla mama.

Jan je odšel v posteljo in ko sta zaspala, se je zgodilo.

Prišel je Božiček in Janu izpolnil njegovo največjo željo, prinesel mu je plišastega medvedka.

Zjutraj se je mama zbudila prva, takoj za njo pa še Jan. Umil se je in oblekel, darila pa ni niti opazil.

Z mamo sta odšla v mesto. Tam sta kupila same dobrote, saj sta imela povabljene goste. Ko sta prišla domov, so prišli gostje. Sladkali so se in igrali do večera in še dlje, do polnoči. Šele ob polnoči so gostje odšli. Jan je bil zelo utrujen. Šel se je tuširat, medtem ko je mama pospravljala in pomivala posodo.

Ko je Jan odšel v posteljo, je zagledal darilo in zelo se ga je razveselil.

Že tisto noč je plišastega medvedka stiskal k sebi in srečen zaspal.

ŽELIM SI, DA BI ODPOTOVALA NA ZAČARAN OTOK, KJER SE PODNEVI LAHKO GLEDA OGNJEMET. TAM BI SE DRUŽILA Z MORSKO DEKLICO LILI. TO JE KRALJESTVO MORSKE DEKLICE. OPOLNOČI BI SKUPAJ ŠLI V MODRO ŠPILJO, KJER BI POSLUŠALI USPAVANKE VSE DO JUTRA.

Eva Mlakar Poštrak, 2. a

Lovro Šušek, 2. a

MOJA NAJVEČJA ŽELJA

Moja največja želja je, da bi imel kužka. O njem sem si ogledal že veliko knjig. Želim si belega labradorca. Zanj bi naredil leseno hišico in vsak dan bi skrbel zanj. Dovolil bi mu spati v svoji sobi, če bi se s tem strinjala mami in ati. Vsak dan bi se z njim igral in mu dajal hrano. Ko bi šli na morje, bi zanj skrbela babi.

Mami in ati mi že dolgo obljubljata psa in upam, da ga bom dobil.

Teo Tomažič, 7. a

O ŠKOLJKI

Ni kaj, še vedno nostalgija po poletju ...

MORJE

samo za to živi.

Na dnu morja školjka leži, išče hrano,

sama globina obdaja jo,

potem pa nekdo jo ulovi.

Najbližji gostilni: si

in ona v tvojem krožniku acii.

Vonjaš svež zrak, ki skozi lase ti polzi.

Na plaži ležiš, sonce belo kožo

opari ti.

Sam si.

Razmišljaš nekatere stvari.

Sploh ne opaziš, da poletje beži.

Tine Fluher, 5.b/8

KO BOM VELIK, BOM ...

Ko bom velik bom zdravnik. Zdravil bom bolne ljudi. Mogoče bom pilot ali astronaut in bom letel skozi naše osončje. Preštel bom vse zvezde na nebu, nekaj jih bom prinesel domačim. Želje se spreminjajo tako kot vreme. Rad bi, da bi me vodila načela:

- delavnosti
- poštenosti
- pravičnosti
- pokončnosti

Upošteval bom pravila lepega vedenja in bontona. Seveda bom imel napake, kajti motiti se je človeško. Saj ne živimo v pravljici.

Za rojstni dan mi je prijatelj Nino podaril knjigo Večne modrosti. V njej sem prebral naslednjo misel:

Ne trudi se, da bi postal uspešen. Raje postani vreden spoštovanja.

Albert Einstein

Ajda Zupančič, 1.a: Ko bom velika, bom zdravnica in bom pomagala bolnim otrokom. (mešana slikarska tehnika)

Luka Muzek, 4.b

MIŠKA NINA IN BOŽIČNI OKRASKI

Za božič je miška Nina videla na jelki sredi Juretove dnevne sobe najlepše božične okraske. Mislila si je: Kaj, če bi si jih kar sama naredila in bi jih imela za svojo jelko, samo kje bi lahko našla material zanje.

Šla je v kuhinjo in zlezla skozi majhno luknjico v hladilnik. Vzela si je jabolko, torto in zavitke od klobase.

Z vsem tem je hotela iti v svojo luknjico, ampak na tleh jo je čakala muca Miki, ki bi jo z veseljem pohrustala. Miška Nina se je nečesa domislila. Skočila je skozi odprto okno in odpela psa z verige. Pes je tako močno zdivjal do vrat in skozi njega po muco Miki, da se je kar pokadilo za njim. Miška Nina je to lepo opazovala. Odpravila se je nazaj v svojo luknjico in tam odložila vse, kar je imela.

Jabolka je olupila in iz olupkov naredila verige. S torte je pobrala okraske in si iz njih naredila nove okraske. Olupke od klobase je oblikovala in iz njih naredila prelepo zvezdo. Naredila si je majhno smrekico in nanjo obesila vse okraske.

Tako je miška Nina praznovala božič.

Sebastijan Krajnc, 5.a/8: Igramo se (risanje s flomastrom)

Nina Senčar, 8. b: Kompozicija (temera)

Kevin Tahirović, 4. a

ŽELIM SI NAJTI ...

Nekoč je živel Peter. Živel je v buči. Ta je bila zelo velika. Nekega dne se je odpravil iskat svojo sestro Mojco. Iskal je in iskal, a je ni našel. Srečal je ptico Marico.

Vprašal jo je: »Ali si videla kje mojo sestro Mojco? Ima modre oči. Iščem jo že en teden, ker ima čez tri dni rojstni dan. Ali mi jo pomagaš poiskati, prosim, ptica Marica?« Ptica Marica je zletela v zrak, iskala je in iskala, a tudi ona je ni našla. Hodila sta po gozdu in mestu, ampak tudi tam je ni bilo. Iskanje se je splačalo, ker sta jo našla pri malem medvedku. Kupovala je pripomočke in sestavine za torto. Vsi njeni prijatelji so bili povabljeni na rojstni dan.

Peter je bil zelo vesel, da je našel svojo sestrico Mojco.

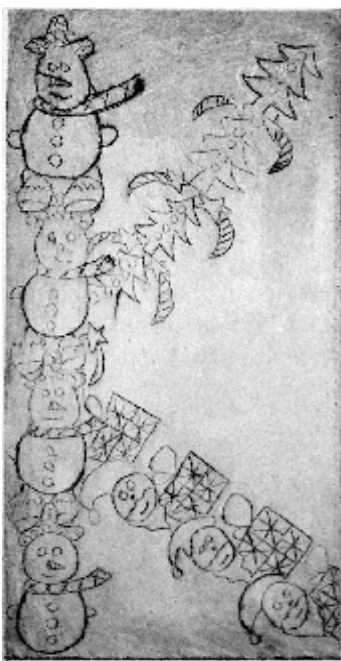
Leon Brekalo, 1. a: Odvetnik (risanje z barvnimi svinčniki)

Nika Špes, 2. a

NOČ

Čas beži, sanjamo mi,
ko noč hiti.
Zvezdice male
so se zbrale
in se veselo hihitale.

Mesec stari
pa se ne veseli,
ker zvezdice hodijo naokrog
brez skrbi.
On nad nami bdi,
da lahko sanjamo mi.

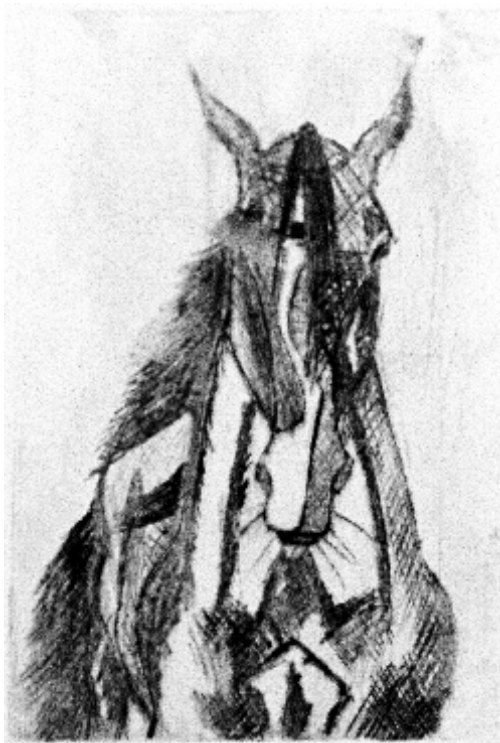

Katja Slemnik, 7.b:
Inicialka
(suha igla -
globinski tisk)

Manca Raušl, 7. b

ŽELIM SI

Želim si biti ladja sredi mogočnih valov,
ki kapitan jo varno pelje domov.
Želim si biti zvezda, oddaljen planet,
ki ponoči obsije naš raznoliki svet.
Želim si biti riba na dnu morja,
da bi plavala v globini prelepih voda.
Želim si biti ptica na vrhu neba,
leteti preko visokih gora.

Lana Gorenc, 9. c: Suzy (suha igla)

Jan Senekovič, 3. a

KAJ JE PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je sreča. Lepo je, če imaš takega prijatelja, ki ti zna pomagati v vseh situacijah. A veliko ljudi žal nima pravega prijatelja. Na primer, da bi šel za tebe premagat zmaja ali da bi zaradi tebe prehodil ves svet. Včasih pade na prijateljstvo kak črn kamen ali pa kristal. Če se ti to zgodi, ti je hudo, a ponavadi se čez nekaj let spet z njim spoprijateljiš.

Tudi sam imam srečo, ker imam prijateljici Vesno in Gito.

Katja Božič, 5. a/9: Potapljanje (risanje s flomastri)

Ivana Vogrinc, 3. a

MISEL

Ko črna noč se skrajša
in beli dan podaljša,
se meglice tega sveta
razprejo čez neba.

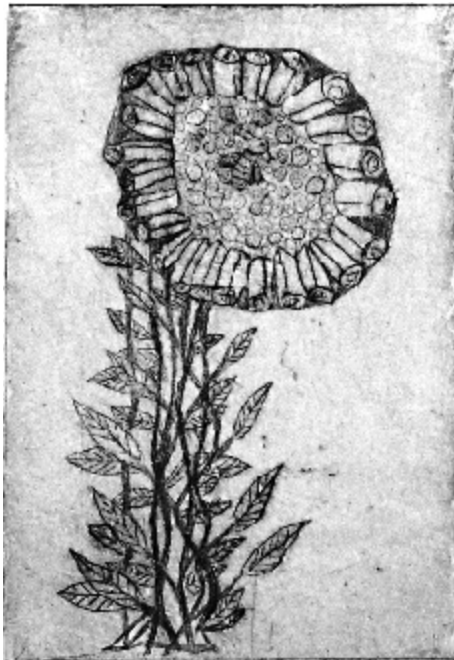
Nina Ciglarich, 4. a: Inicialka (slikanje s flomastri)

Laura Kager, 4.b

MOJA NAJVEČJA ŽELJA

Nekega dne je živel fant Marko. Rekel je: »Pomislil bom, katera je moja največja želja. Mogoče, da dobim pisalno mizo, psa ali pa celo računalnik. Ja, to bo to! Moja največja želja je računalnik!« je zavpil Marko in stekel k mami. »Mami, hočem računalnik.« »Ljubček, pa saj veš, da nimamo denarja.« »Ampak vsi v šoli ga imajo!« je rekel ves užaljen in odšel k očetu. »Ati, hočem računalnik! To je moja največja želja,« je rekel očetu zasanjano. »To ni tvoja največja želja.« »Je, je in je.« »Tvoja največja želja je, da bi bil srečen z družino, ker tvoja največja želja ni računalnik,« je rekel oče rahločutno. Marko je spoznal, da je družina največja želja, kar jih ima.

Vsi so živeli srečno, veselo in lepo.

Elke Tomažič, 7.b: Inicialka (suha igla globinski tisk)

Ivana Vogrinc, 3. a

OTROCI PRIHODNOSTI SMO MI

Ne morem si predstavljati, kako težko je živeti v Afriki. Večina jih je zelo lačnih in žejnih. Pa vendar so vsi veseli. Smeha in veselja jim ne zmanjka.

Afriški otroci niso navadni otroci, ampak so umetniki VELIKI UMETNIKI!!! Iz pločevink, ki jih turisti odvržejo, si naredijo igrače - PRAV POSEBNE IGRAČE. Nezaslišano, da jim ne pomagamo dovolj. Za afriške otroke in odrasle je ta svet drugačen. Zanje je ta svet, ki je naš, čuden. Vse imamo, pa smo nezadovoljni. Akcije, da bi pomagali drugim, nas ne zanimajo. Le televizija in McDonald's.

Ne razumem nas, le tako malo je potrebno, da je človek srečen.

Manja Pernek, 5. a/8: Moj vsakdan (risanje s flomastri)

Daša Napast, 1. b

KAJ BOM POČELA, KO BOM VELIKA?

KO BOM VELIKA, BOM FRIZERKA. IMELA BOM SVOJ FRIZERSKI SALON, KI SE BO IMENOVAL FRIZERSKI STUDIO DAŠA. STRIGLA BOM MAMICE, ATIJE IN OTROKE. PA TUDI VSE OSTALE: BABICE, DEDKE, TETE IN STRICE. VSEM BOM NAREDILA PREKRASNE PRIČESKE. LASE BOM TUDI BARVALA, ČESALA, SPENJALA IN DELALA PRAMENE.

VSI, KI BODO ŠLI IZ MOJEGA FRIZERSKEGA SALONA, BODO ZELO LEPI IN UREJENI.

UPAM, DA BODO LJUDJE Z VESELJEM HODILI V MOJ FRIZERSKI STUDIO IN DA BODO Z MOJIM DELOM ZADOVOLJNI.

Maruša Schlauer, 3. b: Ko bom velika, bom živinozdravnica

ŽELIM SI IMETI HIŠO Z BAZENOM IN TREMI TERASAMI. VSAKO JUTRO BI STOPILA NA SONČNO TERASO IN Z NAJVIŠJE SKAKALNICE SKOČILA V BAZEN.

Lana Žnidaršič, 2. a

Tara Fošner, 1. b

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

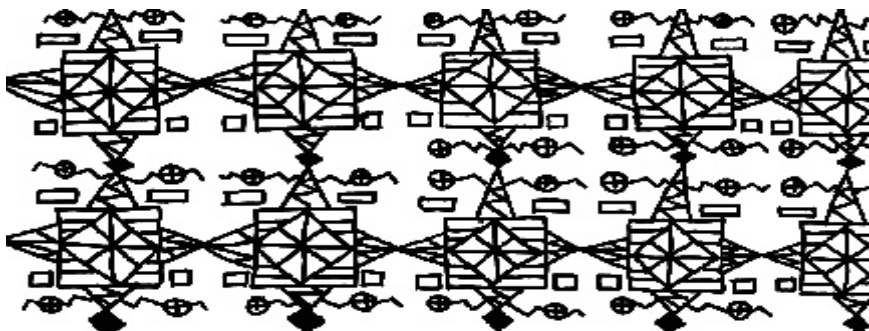
V KOTU MOJE SOBE LEŽI MOJ STAR MEDVEDEK Z IMENOM KOKI. RAVNOKAR SE JE VRNIL S POTEPA PO GOZDU. PRIPOVEDOVAL MI JE, KAJ SE MU JE ZGODILO V GOZDU. SREČAL JE LISICO ZVITOTICO IN JO VPRAŠAL, ČE LAHKO STOPI POD NJEN DEŽNIK, KER JE ZAČELO DEŽEVATI. LISICA ZVITOTICA JE REKLA, DA NE MORE POD DEŽNIK, KER JE PREMAYHEN. MEDVEDEK KOKI JE VES MOKER IN PREMRAŽEN PRITEKEL DOMOV.

KOKIJA SEM POSUŠILA IN GA VZELA V SVOJO TOPLO POSTELJO, KJER SVA OBA ZASPALA.

Urban Duh, 1. a

ČE BI BILO ...

ČE BI V NAŠO ŠOLO PRIŠEL KUŽA, BI UČITELJICA VPRAŠALA, KAKO SE PREHRANJUJEJO KUŽKI. KUŽA BI DVIGNIL TAČKO IN REKEL HOV, HOV, HOV.

Sebastijan Krajnc, 5. a/8: Vzorec (flomastri)

Šukrije Čurkoli, 3.b: Inicialka

Lara Gašparac, 1. b

O MOJEM MEDVEDKU

MOJ MEDO IMA MODRE OČI.
MOJ MEDO IMA ČRNO DLAKO
IN IMA SVOJO IGRAČO PTICO.
IN ČRN SMRČEK
IN RAD SE IGRA TUDI Z RIBO.

Lara Gašparac, 1. b: O mojem medvedku

Eva Štingl, 1. b

MOJA MUCA

IME JI JE MIKA. STARA JE 5 LET. RADA SE IGRA IN LOVI MIŠI. RADA SE STISKA K MENI IN ZADOVOLJNO PREDE. NA HODNIKU IMA SVOJO POSTELJO IN STRANIŠČE. IMAM JO ZELO RADA.

Eva Štingl, 1. b: Moja muca

Nina Hanžič, 2. b

ZLATA KRONA

NEKEGA VEČERA SEM SANJALA O ZLATI KRONI. TE SANJE SO BILE KOT RESNIČNE. NA BREGOVIH SO BILI GRADOVI.

A NA NAJVIŠJEM HRIBU JE BIL NAJLEPŠI GRAD. V TEM GRADU STA ŽIVELA KRALJ IN KRALJICA. IMELA STA HČERKO.

PRELEPA JE BILA, A MANJKALA JI JE KRONA. OČE IN MATI ŠE VEDNO NISTA VEDELA, KJE BI DOBILA KRONO IN IME ZA DEKLICO.

PO DOLGEM ISKANJU SO NAŠLI PRELEPO ZLATO KRONO. PO NJEJ JE DOBILA DEKLICA IME ZLATA PRINCESKA.

ZLATA KRONA,
KAR SI ŽELELA, SI DOBILA,
PRINCESKINO GLAVO SI OKRASILA,
ZNJE NIKOLI POBEGNILA.

Nina Hanžič, 2. b: Zlata krona

Alja Majcenovič, 2. b

VELIKONOČNI ZAJČEK

NEKOČ JE ŽIVEL VELIKONOČNI ZAJČEK. RAD JE BARVAL VELIKONOČNA JAJČKA, AMPAK NEKEGA DNE JIH NI HOTEL VEČ BARVATI. TEGA DNE JE HOTEL POČETI NEKAJ DRUGEGA. HOTEL SE JE NAUČITI ZAVIJATI DARILA V SVILNATI PAPIR. MAMA MU JE REKLA, DA SE TEGA LAHKO NAUČI. ZAJČEK JE BIL ZELO VESEL. TAKOJ SE JE HOTEL NAUČITI. MAMA MU JE REKLA, DA ZDAJ NE MORE, KER MORA ITI V TRGOVINO, PA JI JE REKEL, DA BO POČAKAL, DOKLER NE PRIDETA IZ TRGOVINE. KO STA SE VRNILA, JE ZAJČEK OPOMNIL MAMICO, DA MORATA ZAVIJATI DARILA. ZAVILA STA VSA DARILA. ZAJČEK JE BIL ZELO VESEL, SAJ JE ZNAL SAM ZAVITI DARILO. ZAHVALIL SE JI JE IN JO POLJUBIL NA LICE.

TO JE BIL NJEGOV NAJLEPŠI DAN.

Ana Rehberger, 3. b: Moje sanje (risanje s flomastri)

Matej Šerer, 8. c: Moje sanje (lavirana risba)

Luka Čelofiga, 8. c

Moje želje, moje sanje
 mOje želje, moje sanje
 moJe želje, moje sanje
 mojE želje, moje sanje
 moje Želje, moje sanje
 moje žElje, moje sanje
 moje želJe, moje sanje
 moje žeJe, moje sanje
 moje željE, moje sanje
 moje želje, Moje sanje
 moje žeje, mOje sanje
 moje žeje, moJe sanje
 moje želje, mojE sanje
 moje želje, moje Sanje
 moje želje, moje sANje
 moja želje, moje saNje
 moje žeje, moje sanJe
 moje želje, moje scnje

Mcje želje, moje sanje
 mOje želje, moje sanje
 moJe želje, moje sanje
 mojE želje, moje sanje
 moje Želje, moje sanje
 moje žElje, moje sanje
 moje želJe, moje sanje
 moje želJe, moje sanje
 moje željE, moje sanje
 moje žeje, moje sanje
 moje želje, moje sanje

moja želje, Moje sanje
 moja želje, mOje sanje
 moja želje, moJe sanje
 moja želje, mojE sanje
 moja želje, moje Sanje
 moja želje, moje sANje
 moja želje, moja saNje
 moja želje, moje sanJe
 moja želje, moje sanje

Gregor Kovač, 8. b: Skladbica za klavir štiročno

Handwritten musical score for a four-staff piano piece. The score is written in G major (one sharp) and 3/4 time. It consists of two systems, each with four staves. The first system is labeled "Kavaga (1-55)" and "Klavir". The second system is labeled "Klavir". The notation includes various musical symbols such as notes, rests, and dynamic markings like "mf".

Handwritten musical score for a piece titled "BUKVICE". The score is written on ten staves, organized into five systems of two staves each. The notation includes various musical symbols such as notes, rests, beams, and slurs. The first system shows a melody in the upper voice and a bass line. The second system continues the melody with some slurs. The third system features a more complex melody with many slurs. The fourth system shows a melody with some slurs and a bass line. The fifth system shows a melody with some slurs and a bass line. The score is written in a cursive, handwritten style.

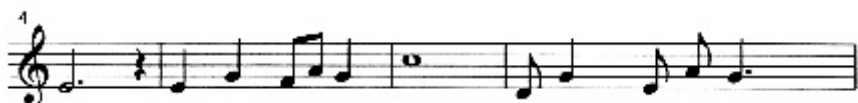
PESEM O ZVEZDAH

Tone Pavček
odlomek iz pesmi

Nika Švajncar, 8.c

Vsak člo - vek je za - se cvet, ču - den, sve - tal in

lep. Kot zvez - da na ne - bu... Vsak ti - ho zo - ri,

po - ču - si in zle - ti. A ka - mor že greš, vse po - ti je tre -

ba na no - vo za - če - ti,

BITI IGRALKA JE MOJA NAJVEČJA ŽELJA. IGRALA BI V FILMIH RAZLIČNE VLOGE. KOT ČAROVNICA BI ZNALA ČARATI IN REŠEVATI TEŽAVE DRUGIH.

Sinja Tekavec, 2. a

Elena Likar, 2. a: Moje sanje (risanje z barvnimi svinčniki)

Glavna urednica:	Danica Gotlih
Izbor literarnih del:	Danica Gotlih, Tanja Gobar, Jadranka Čopi, Leja Miljančič
Izbor likovnih del:	Majda Grajfoner
Izbor glasbenih del:	Majda Gorjup, Bojan Gorič
Jezikovna recenzija:	Danica Gotlih, Tanja Gobar

Naklada: 300 izvodov

Tisk: Unigrafika d.o.o., Maribor

Naslovnica: Aljaž Arih, 5. a/9: Egipčanski amulet
(relief, kopija iz knjige Egipčanske
novice)

CIP KATALOŠKI ZAPIS O PUBLIKACIJI

Univerzitetna knjižnica Maribor

BUKVICE (2006; Maribor)

Zbornik literarnih in likovnih del učencev OŠ bratov Polančičev Maribor /
Maribor, 8. februar 2006; urednica Danica Gotlih.

ISSN 1581-5781

COBISS-ID 49991105

